

Η προετοιμασία του γέρ. Κορνηλίου για την αποδημία του (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

[/ Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1YkHy0q>]

Η κινητήρια δύναμη της ψυχής του ήταν η προσευχητική επικοινωνία με τον Δημιουργό του. Καμία απασχόληση δεν ήταν ικανή να τον αποκόψει από την προσευχή. Με την προσευχή άνοιγε τα μάτια του και τα έκλεινε. Χάρη στην προσευχή ανέπνεε και εργαζόταν τις εντολές του Θεού, για να ωφελεί το ποίμνιό Του. Ιδιαίτερα αγαπούσε την μόνωση στην σπηλιά του, όπου κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε να τον διακόψει από την επαφή του με τον ουράνιο κόσμο. Έπαιρνε την ανηφόρα προς την σπηλιά, ενώ η ψυχή του φτερούγιζε προς τα υπερκόσμια σκηνώματα. Όταν τον ρωτούσαν, γιατί απομονώνεται στην σπηλιά, εκείνος απλά απαντούσε: «Όπως το πουλί για να κελαηδήσει ανεβαίνει ψηλά, έτσι και ο χριστιανός για να μιλήσει με τον Θεό πρέπει να εξυψωθεί, να σπάσει τους δεσμούς που τον κρατούν στην γή. Κι ελεύθερα να ανυψώσει την καρδιά του».

Ένας από τους στόχους του Γέροντα ήταν η οικοδομή των πιστών και η προσπάθειά του «να ζωγραφίζει τον Χριστόν εν ταις καρδίαις αυτών». Γι' αυτό και όλοι τον σέβονταν και τον τιμούσαν ως Άγιο. Επιδίωκαν να τον πλησιάσουν για να ωφελούνται από την συναναστροφή με εκείνον και την προσευχή του. Άνθρωποι κάθε ηλικίας και τάξεως, ακόμη και ρασοφόροι, έβρισκαν γαλήνη αντικρύζοντας το φωτοφόρο πρόσωπό του, που σαν καθρέφτης αντανάκλούσε την Χάρη και την ευλογία του Θεού. Μεταξύ των ανθρώπων αυτών οι Μητροπολίτες Χίου Χρυσόστομος Γιαλούρης και Μηθύμνης Ιάκωβος Μαλλιαρός ως μαθητές Γυμνασίου πλησίαζαν τον Γέροντα και αχόρταγα άκουγαν την διδασχή του, την οποία προσπαθούσαν να φυλάξουν στην καρδιά τους σαν πολύτιμο θησαυρό.

Τα χρόνια του Γέροντα κυλούσαν με ευλογία και εξαγιασμό. Μεγάλωσε το Μοναστήρι, στελέχωσε την αδελφότητα, ολοκλήρωσε τα έργα, καλλιέργησε πνευματικά την ποιμήνη του Χριστού για την οποία διέθεσε όλες του τις δυνάμεις και περίμενε το κάλεσμα του Θεού για την έξοδό του από τον κόσμο της ματαιότητας. Ένα χρόνο πριν κοιμηθεί κάλεσε κοντά του τις μοναχές και ζήτησε συγχώρηση. Είπε ότι είχε αποκάλυψη για το επικείμενο τέλος του και εντολή να ετοιμασθεί για την αιώνια ζωή. Τους άφησε δε την παρακαταθήκη της αγάπης προς τον Θεό και μεταξύ τους ως τρόπο για να επιτύχουν τον εξαγιασμό τους.

Γρήγορα περνούσε ο καιρός και έφτασε το φθινόπωρο του 1975. Ήταν αρχές Νοεμβρίου, όταν ο Γέροντας αισθανόταν ανήμπορος και πολύ εξαντλημένος. Δίπλα στο κρεβάτι του πόνου άγγελος ακοίμητος παρέστεκε η μοναχή Ευαγγελίστρια, η οποία έκπληκτη παρακολουθούσε την κάθε λεπτομέρεια, τα υπερφυσικά γεγονότα και την επικοινωνία του με τις ουράνιες δυνάμεις. Ο Γέροντας έβλεπε θεία πράγματα και άκουγε θείες μελωδίες. Από αυτήν την μοναχή μάθαμε και μερικά περιστατικά των τελευταίων του ημερών.

Λίγο καιρό πριν είχε φτιάξει μια ξύλινη κούνια και κοιμόταν στον αέρα. Στις εύλογες απορίες των πολλών απαντούσε: «Μήπως η γη που πατούμε είναι δική μας;».

Όταν δεν είχε πλέον δυνάμεις να κάνει μετάνοιες, είχε κρεμάσει από το ταβάνι ένα σκοινί για άσκηση και το τραβούσε. Στις ερωτήσεις των μοναχών για το σκοινί αυτό έλεγε: «Ανεβαίνω τις σκάλες και είναι πολλές»...

Επιθύμησε να προσκυνήσει στην Μονή της μετανοίας του τον Άγιο Μάρκο, αλλά εξαιτίας της αδυναμίας του το ματαίωσε.

Την παραμονή της κοιμήσεώς του σηκώθηκε από το κρεβάτι στις 10 το βράδυ, χτύπησε την καμπάνα για να αποχαιρετίσει το Μονα-στήρι και μπήκε στην

Εκκλησία. Με ευλάβεια προσκύνησε όλες τις εικόνες και την Αγία Τράπεζα, την οποία αγκάλιασε δακρυσμένος· έκανε την προσευχή του με αίσθημα ευχαριστίας και δοξολογίας στον Θεό χύνοντας άφθονα δάκρυα. Στην μοναχή συνοδό του δήλωσε ότι κλαίει διότι αποχωρίζεται την Εκκλησία και της συνέστησε προσοχή διότι «η Εκκλησία ήταν γεμάτη αγγελούδια».

Λίγο αργότερα κάλεσε τις μοναχές και τις έδωσε την τελευταία νουθεσία για αγάπη ως σύνδεσμο της τελειότητας. Βυθιζόταν σε ιε-ρούς στοχασμούς και ψιθύριζε λόγια από τους ψαλμούς του Δαυίδ.

Ξαφνικά είπε: «Αχ, ω ωραία! Τι ωραία πράγματα, η Παναγία, ο Χριστός, τί λουλούδια, τί ομορφιά... Πω, πω, πω, τι ωραία! Τι ωραία!».

Συνεχίστηκε ένας διάλογος.

Μοναχή: «Γιατί κάνετε έτσι τα χέρια σας, Γέροντα;».

Γέρον-τας: «Χαϊδεύω τα αγγελούδια». «Βλέπεις Γερόντισσα την Πανα-γία»; «Όχι, δε την βλέπω», «τώρα ήλθε πιο κοντά μου και με καλεί να φύγουμε». «Αγάπη να έχετε, να περνάτε ειρηνικά και αγαπημένα, εγώ θα σας βλέπω να χαίρομαι, αύριο θα δείτε πολύ κόσμο εδώ· στις 6 η ώρα το πρωί φεύγω.

Όταν πήρε το μήνυμα της Παναγίας, άρχισε να ψιθυρίζει το ψαλμικό· «η ψυχή μου εν ταις χερσί Σου διά παντός και του νόμου Σου ουκ επελαθόμην»**[4]**. Τα επόμενα λόγια του ήταν: ««Ανε-βαίνω κόρη μου!»...»

Δήλωσε μάλιστα την επιθυμία του να ταφεί στα κυπαρίσσια που με τόσο κόπο είχε φυτέψει χρόνια πριν.

[Συνεχίζεται]

4. Ψαλμ. ριη', 109.